

anul 1 nr. 19-1991

supliment săptăminal al cotidianului curierul national
**POP
&S**
★ pop rock'n sport ★

de toate

Primum și publicăm

Requiem pentru
Mihaela Runceanu
„FERICIREA ARE
CHIPUL“... EI

„Să „pleci“ tocmai atunci când simți, mai mult ca oricând, că trăiești pentru cei din jur, când știi că poți să faci fetele mii de suflete, când pulsezi de viață și lumină, când aproape ai reușit să urci, prin dragostea semenilor, pe „Golgota“ artei, înseamnă pentru mulți dintre noi, prăbușirea unui vis, înseamnă să lași în urma ta... un gol.

...De fapt, EA nu a plecat. S-a rătăcit, doar, prin pulbera de stele. Sigur. EA Mihaela Runceanu, trăiește... prin cîntecul său. Prin acel cîntec rupt, parcă, din imensitatea cerului, din albastrul infinitului, din frumusețea mării.

Vocea sa păstrează ceva din gingașia unei flori, din zborul unui pescăruș, din sunetul „vrăjii“ al unui val de mare.

Chipul său, reținut în „prizonierat“ de obiectivul de filmat, pendulează între candoare și fermitate, între bucurie și tristețe, între speranță și deznădejde.

Totul este sau... a fost... desăvirșit... — inflexiunile melodice, mimica, jocul scenic și chiar mătasea toaletelor fluturînd în adierea vîntului.

Au trecut ani pînă cînd a reușit să... strălucească... dar... 1 noiembrie 1989. Totul s-a spulberat în neant, zîmbetul ei delicat s-a stins, razele soarelui nu s-au putut oglîndi în privirea EI tandră, vîntul nu a mai putut „alerga“ jucăuș prin plețele EI.

...Se odihnește, pentru o clipă și... poate... totuși, ne privește de... dincolo de viață, ne dojenește cînd greșim, ne protejează. Și pentru toate acestea noi o iubim și o vom păstra mereu în amintire.

CLADIU SEDER
Hunedoara

Supliment editat
de „Presa liberă“
în asociere cu
cotidianul societății
„Curierul național“

Regia Imprimeriilor
Naționale — Imprimeria
„Coresi“ București

ADUNATE

MICHAEL JACKSON — L-am văzut sîmbătă și ne-am bucurat

● De multe ori sîntem cuprinși de invidie cînd privim marile vedete ale pop-rock-ului, ale filmului. Proșpețimea lor fizică, condiția lor excelentă, care de multe ori ne fac să uităm cu totul data nașterii, au o origine exactă. **TINA TURNER**. „Bunica rock“ nu la nici un fel de pastile împotriva durerilor de cap, folosind numai preparate naturale. Face gimnastică zilnic, înnoată mult și are o grijă deosebită de starea sa psihică, evită să se enerveze. Dovadă că rețeta ei funcționează: colegele cu 30-40 de ani mai tinere o invidiază pentru show-ul fantastic realizat pe scenă. **KIM BASINGER**. Actrița (36 de ani) consideră echilibrul sufletesc esențial iar pentru asta face ședințe de meditație. „Frumusețea vine din interiorul nostru“ — susține ea. Face yoga în săli speciale, masaj și saună de mai multe ori pe săptămînă. **MICK JAGGER**. După o destul de lungă perioadă a băuturilor și chiar a drogurilor, a devenit vegetarian. A apelat la acupunctură pentru orice problemă de sănătate. **ISABELLE ADJANI**. La 35 de ani, actrița consacra mare parte din timpul ei mișcării. Yoga, gimnastică, înot, bine dozate și repartizate de-a lungul lunii. „Cel mai important este să nu ne pierdem optimismul, să nu ne fie frică de bătrînețe. Dacă ai o părere pozitivă despre tine, asta se vede“. **JULIA ROBERTS**. La 22 de ani, ea consideră somnul de cel puțin 8 ore pe zi drept cel mai bun remediu pentru a menține forma maximă. Nu bea alcool, mînceacă fructe și legume. ● Ar fi bine să știm cum se pot descurca vedetele noastre dacă ar dori să urmeze și ele aceste rețete ale tinereții! ● Filiala germană a firmei EMI Publishing a semnat un contract cu grupul **Avalanche** (ultimul hit, „Johnny Come Home“, cunoscut și la noi) pentru un nou single, o reluare a unui succes mai vechi din repertoriul lui Michel Polnareff, „Love Me, Please Love Me“. L.P.-ul este anunțat și el pentru începutul lunii iunie. ● „Steaua Senegalului“, cum i se spune lui **YOUSOU N'DOUR** n-a mai beneficiat de contract cu casa Virgin după 3 ani și două albume realizate și considerate nesatisfăcătoare (din punct de vedere comercial, evident). ● **World Music Awards** la Monaco. Anul acesta decernarea premiilor a avut loc la Sporting Club din Monte Carlo. Lume bună, avînd în vedere faptul că aceste premii revin artiștilor cu cele mai mari vânzări de discuri în anul precedent. Datele legate de vânzări sînt centralizate de organisme specializate în fiecare țară, cum ar fi SNEP în Franța, SABAM în Belgia sau Media Research Information Bureau în Anglia. 22 de zone au fost reprezentate: țări din Europa, Australia, Brazilia, Canada, Japonia, Africa de Sud, S.U.A. și U.R.S.S. Au cîntat Kvie Minogue, Madonna, TechnoTronie, Johnny Clegg, A-ha, Gianna Nannini, Jeff Healey, Matthias Rhein. Ultimo de la Fila și Patricia Kaas (solista franceză cu cele mai mari vânzări în 1990). S-au acordat și patru premii speciale. London Beat (revelația

internațională a anului), Cliff Richard (pentru contribuția sa la dezvoltarea muzicii pop), Status Quo (contribuția în sfera rock-ului), Elton John (contribuția la dezvoltarea industriei muzicale). La prezentatorii seriei lista pare mai „tare“ chiar decît cea a premianților. Priviți și judecați: Alain Delon, Ringo Star, Franco Nero, Ursula Andress, Samantha Fox, Klaus Maria Brandauer, David Hasselhoff, Bob Geldof, Britt Ekland, Simon Le Bon, Brigitte Nielsen, Kim Appleby... Seara de 15 mai patronată de Prințul Albert a fost înregistrată pe imagine de către TMC și urmează ca materialul să fie difuzat în 50 de țări (anul trecut erau 40). Poate vedem și noi la TV5-Europe?! Sau la vecinii de la răsărit care au și ei contract de preluare a imaginii? ● N-am spus la noi la TVR pentru că privind „Tele-Clubul“ de sîmbătă am ajuns la concluzia că dl. Samuilă (cu toată simpatia ce i-o port) ține cu orice preț să ne odihnim bine, renunțînd la micul ecran, ori speră să realizeze actul cultural exact atunci cînd avem nevoie de divertisment. Dar ca să nu transformăm această rubrică, a scurtelor știri și comentarii în „cronica TV“ (se supără Dan Diaconescu) să mă opresc doar la apariția Mariei Nagy cu două melodii noi (și reușite) într-un decor inedit, fiind nevoită să facă mini-slam printre cele 4 scaune și ocupanții lor din studio. Ajungem să spunem că mai bine stătea pe loc pentru ca măcar în timp ce cînta (mă rog, mîna) s-o zărim doar pe ea. Nu mai spun de ce, dar nu-i greu de ghicit. La cîteva minute după această demonstrație de virtuozi-zitate în sfera spontanului, ni s-a oferit un video-clip în toată regula, chiar frumos realizat pentru o polițistă căzută la datorie în... Franța (adică la noi n-a căzut nimeni la datorie în

ultimul an!) Aurelian Temișan, solist, Cornel Fugaru, compozitor, și Eugen Rotaru, textier au onorat deplin comanda Ministerului de Interne, iar Electre-cordul ne-a demonstrat că se pot face discuri pe 45 de turajii într-o zi (!) dacă cererea vine de unde trebuie. Aș menționa numele tînrului compozitor Ștefan Electeriu despre care n-am auzit de multă vreme nimic iar acum mi-a reținut atenția ca un bun cunoscător al formulei „hit“-ului ● Se află în țară David Pistrui de la White Records. Pînă la un interviu publicat în paginile noastre, îl veți auzi în cadrul emisiunii „Vineri noaptea... în direct“ De reținut că oaspetele nostru este și vocalistul grupului american Terminal White. ● „O melodie dintr-o suflă“ ne-a confirmat că formula folosită de organizatori nu duce în nici un caz la alegerea celei mai bune creații (chiar dacă prezentatorul Cornel Constantin a făcut tot posibilul să explice publicului ieșean acest lucru) ci la un fel de premiu de popularitate. Simpatice, draguț chiar, elevul Gheorghe Florin nu avea cum să cîștige în fața unui juriu competent nici prima, nici a doua oară! O melodie ca cea compusă și orchestrată de Cătălin Tîrcoalea (interpretată cu multă trăire de Geanina Oлару) nu ajunge nici pe locul 3? Cui îi folosește acest concurs? Cît despre mixajul sunetului cred că s-ar fi ajuns la un record dacă erau întrebați telespectatorii ce și cît au înțeles din textele melodilor. Reușită și colaborarea M. Nagy — P. Magdin — Krypton, dar piesa putea figura în orice alt context, doar în cel de la Iași nu! ● În zilele de 10 și 11 iunie bucureștenii îi vor vedea în același spectacol pe Alexandru Andries și Nicu Alifantis la Sala Majestic a Teatrului Odeon (de la ora 18).

De reținut cînd s-au născut

28 mai — KYLIE MINOGUE, 23 ani
2 iunie — CHARLES MILLER (WAR, saxofon), 42 de ani; CHARLIE WATTS (ROLLING STONES, tobe), 50 de ani.
3 iunie — CURTIS MAYFIELD (IMPRESSIONS), 49 de ani, MICHAEL CLARK (a cîntat la tobe în formațiile: BYRDS și FLYNG BURRITO BROTHERS), 47 de ani; IAN HUNTER (MOTT THE HOOPLE, chitară și solist vocal), 45 de ani; SUZIE QUATRO, 41 de ani;
4 iunie — ROGER BALL (AVERAGE WHITE BAND, saxofon), 47 de ani; GORDON WALLER (PETER & GORDON), 46 de ani;

5 iunie — MICHAEL MONARCH (STEPHEN WOLF, chitară), 45 de ani; FRED STONE (SLY & THE FAMILY STONE, chitară), 45 de ani;
6 iunie — GARY U.S. BONDS, 52 de ani; PETER ALBIN (BIG BROTHER & THE

HOLDING COMPANY, bass), 47 de ani; EDGAR FROESE (TANGERINE DREAM), 47 de ani;
7 iunie — CLARENCE WHITE (BYRDS), 47 de ani; BILL KREUTZMANN (GRATEFUL DEAD, tobe) 45 de ani;
8 iunie — CHUCK NEGRON (THREE DOG NIGHT, solist vocal), 49 de ani; BOZ SCAGGS (STEVE MILLER BAND), 47 de ani; MICK BOX (URIAH HEPP, chitară), 44 de ani; JULIE DRISCOLL (BRIAN AUGER & TRINITY), 44 de ani;
9 iunie — LES PAUL, 68 de ani; JACKIE WILSON, 57 de ani; JOHN LORD (DEEP PURPLE, keyboard), 50 de ani.
SILA VADUVA

Abonamente

Revista se află la poziția 276 pe lista publicațiilor interne. E bine să precizați la oficiile poștale, unde se pot face abonamente în primele 2 săptămîni ale fiecărei luni. Prețul pentru un trimestru — 65 lei + 3,25 lei (taxă poștală). Dacă vi se va spune că nu apare pe listă, atunci faceți referiri la „nota de informare din 11.02.1991“. Dacă, totuși, nu reușiți, vă rugăm să ne scrieți!

Video satelit TVR

31 mai — 6 iunie

VINERI 31 MAI

Programul 1, ora 13.40: Divertisment internațional; ora 23.50 Tele-Top; ora 0.25 Jazz-Fan — Portret Decebal Bădăla
Programul 2, ora 17.00: Intilnire cu Cristian Topescu și invitații săi.

SÎMBĂTĂ 1 IUNIE

Programul 1, ora 11.30 Fotbal: Olimpia Satu Mare — ASA Electromureș Tg. Mureș

Programul 2, ora 22.35 — Super Channel. Clipuri cu Led Zeppelin, Mike Oldfield, INXS, Deep Purple.

DUMINICĂ 2 IUNIE

Programul 1, ora 11.30 Finala „Cupei României“ la handbal masculin: Steaua — Universitatea Craiova (repriza a II-a); ora 0.05 — Recital Sammy Davis jr.

Programul 2, ora 16.30 — TV5 Europe. Magazin literar ● Super Channel. Clipuri cu Billy Idol, Pet Shop Boys, Matt Bianco, Wilson Phillips, No Sweat, The La's, Living Colour, Nelson, Candyman; ora 22.35 Super Channel. Clipuri cu Chet Atkins, Mark Knopfler, Faith No More, The Mission, The High.

LUNI 3 IUNIE

Programul 2, ora 20.00 — Worldnet. Nemuritorii americani. Documentar ● Super Channel. Hot Line cu Def Leppard, Debbie Harry, Frankie, Eight Wonder, Billy Idol, Pet Shop Boys; ora 22.35 Super Channel. Clipuri cu Chet Atkins și Mark Knopfler, Gary Moore, Matt Bianco, Snap, No Sweat

MĂRTI 4 IUNIE

Programul 2, ora 20.00 — TV5 Europe. Sacree soirée. Spectacol de varietăți prezentat de Michel Drucker. Cu: Alain Delon, Mylene Farmer, Marc Lavoine, Dana Dawson, Marc Adams, Yannick Noah, Lagaf, Crazy Horse, Wes Harrison, Alain Bernardin, Rita Cadillac;

Programul 2, ora 22.35 — Super Channel. Clipuri cu: Paul McCartney, Faith No More, Led Zeppelin, Johnny Lee Hooker

MIERCURI 5 IUNIE

Programul 1, ora 10.20 — Super Channel. Mix. Program de video clipuri, publicitate și informații; ora 17.00 Fotbal: Steaua — Fiorentina

Programul 2, ora 22.00 — La Sept. Viața și opera lui Georges Seurat. Worldnet. Muzică country cu Emmylan Harris, ora 22.35 Super Channel. Festivalul Sopot '90 cu grupul „The Denils“, Katrin de la Black Box.

JOI 6 IUNIE

Programul 1, ora 10.20 — Super Channel. Mix Program de video-clipuri, publicitate și informații

Programul 2, ora 22.35 — Canal France International — Cifre și litere (scrabble).

ȘTEFAN HRUȘCĂ:

„Un artist la nivel de star este ceva de neatins”

In urmă cu cinci luni, la începutul lui decembrie al anului trecut, plecai într-o lungă călătorie, cum ai mai făcut cindva, dar într-o zonă opusă, în China și URSS. De astă dată norocul te purta în Statele Unite ale Americii, urmînd să poposești după aceea și pe meleaguri canadiene. Cu ce gânduri porneai, dacă îți mai poți reduce în memorie momentele premergătoare plecării și ce te așteptai să însemne această deplasare peste ocean?

— Ca orice om care ajungea pentru prima oară în America, în intenția de a vizita, și nu cu o treabă anume, căci concertele erau doar o variantă probabilă, încercam emoții vis-à-vis de această călătorie în necunoscut, pregătit doar în parte de întâlnirea cu acel colos, mirajul oricărui european, deci și al oricărui român. Plecăm însă liniștit, cu o mulțumire în suflet, fiindcă în noiembrie avusesem lansarea discului de colinde, o promisiune pe care mi-am respectat-o ca să bucur tot românul pentru sărbătorile de Crăciun și de Anul Nou. Am dus acest disc și dincolo, peste ocean, să-l prezint confratrilor noștri care, s-a dovedit, chiar aveau nevoie de el. Nu așteptam nimic în afara dorinței de a vedea și cunoaște dincolo de marginile imaginabile ale acelei lumi. Poate doar avionul care ar fi trebuit să zboare într-acolo într-o zi de luni, dar n-a plecat decît a doua zi făcîndu-mă să trăiesc de atunci cu superstiția că lumea nu este o zi propice pentru a începe o afacere sau o călătorie. Așa încît la întoarcere am sărit peste programarea de luni și am revenit miercuri.

Această invitație i-a fost adresată artistului sau, pur și simplu, omului Ștefan Hrușcă?

— Cred că omului, din partea unuia prieten și alt. Pur și simplu, am fost invitat ca un om obișnuit pentru a sta, a vedea, a cunoaște și a înțelege un alt mod de viață. Așa am și plecat, adică fără chitara care mă însoțea pretutindeni, pentru că, deși îmi doaream să reușesc să realizez niște spectacole, aveam de așteptat eventualele contactări ale unor impresari, români și ei, care au lucrat înainte de 1989 cu puținii artiști și, pe deasupra, cam aceiași ce au ajuns din țară în acea zonă.

Al resiniiți un șoc la contactul cu America sau acesta a fost atenuat de defășurarea posturii turistice în care te găseai?

— Nu pot spune că am suferit un șoc, chiar se minunau și prietenii mei de acolo. Cred că a contribuit la asta și experiența anterioară, faptul că mai luasem contact cu „lumea de dincolo”, ca să zic așa. Și chiar dacă nu mai făsesem plecat în Occident, legăturile întretinute prin mass-media sau film și carte — pentru că natura profesiei artistice mă obligă să mă documentez și să cunosc cît mai mult — m-au pregătit într-o bună măsură, ferindu-mă de un contact prea dur.

Acum că ți-ai mai așezat gândurile și impresiile s-au mai cristalizat, ce te-a impresionat cel mai tare — oamenii, modul de viață, ritmul, ce anume?

— Să spun sincer, m-a impresionat în primul rînd modul

cum lucrează americanii, seriozitatea cu care își respectă „job”-ul, cum se spune acolo, locul de muncă pe care îl au. Și sint convins că datorită acestei înțelegeri au ajuns acolo unde au ajuns! N-aș vrea să se creadă că fac propagandă pro-americană, dar modul lor de viață e bazat pe o gândire simplă: dacă nu ești serios și nu lucrezi pe rupte, depunînd un efort extraordinar, nu poți să realizezi nimic. Vorbînd din punctul meu de vedere, deci al unui cîntăreț, acolo seriozitatea artistului determină prețul talentului său. Adică, un artist este văzut la cota lui adevărată, cu respectul de care are dreptul să se bucure. Dacă munca este fără menajamente, răsplată este impresionantă, fabuloasă chiar. Am avut posibilitatea să urmăresc numeroase show-uri, la televiziune, desigur, căci spectacolele nu sint așa dese ca în România, unde cîntăreții sint obligați să concerteze foarte mult în timpul unui an pentru a se întreține. Un artist de acolo cîștigă nu neapărat din spectacol, acesta poate ar fi ultima modalitate de venit, profitînd în primul rînd de pe urma producției de disc — care este foarte bine plătită — apoi

Fotografie de JULIETA CIOCHINA

din reclama la televiziune, din videoclipuri, imprimări radio, din alte afaceri colaterale. Am văzut-o, spre exemplu, pe unul din cele 45 de canale pe care le prindeam la Philadelphia, pe Olivia Newton-John care avea o rețea de case de modă pe tot cuprinsul Statelor Unite și prin care promova o linie ce îmbină gustul vestimentar al americanului cu gustul celor din Australia, țara ei de proveniență. Deci, iată, artistul nu neapărat din aparițiile pe scenă își obține veniturile lui ci, sigur, ținînd la cota sa, și din alte surse. El poate astfel să se dedice muncii sale, preocupat doar de menținerea formei și popularității și mai puțin de condiția materială, imprimă piese noi, poate crea liniștit și felul cum este privit un artist la nivel de star este ceva de neatins pentru un om obișnuit. Un oarecare nu poate concepe o relație directă cu, hai să nu-l iau pe Michael Jackson și nici pe Madonna, orice actor sau cîntăreț care apare la televiziune. I s-ar părea ceva inimaginabil să poată avea o discuție cu el sau, pur și simplu, să-l atingă. E un fenomen inexplicabil pentru cel ce s-au obișnuit să gîndească despre artist că este un om exact ca și cel-

lalți, dar de înțeles pentru cei ce prețuiesc personalitatea cu înzestrările ei ce-i pot aduce celebritate. Artistul are în America un statut de invidiat, dar pe bună dreptate, pentru că, repet, acolo se muncește la un mod la care mi-aș dori să se ajungă și aici, pentru ca omul de pe scenă să fie apreciat la adevărata lui valoare, așa cum și merită. Ce să mai spun? M-au impresionat, de fapt, toate acolo, așa încît, acum, îmi trebuie foarte mult timp ca să-mi revin. De la faptul că America este „pe roți”, mă refer la acele autostrăzi imense care străbat continentul de la un capăt la celălalt într-un trafic dens și continuu, precum în București cînd lumea iese de la serviciu, pînă la construcțiile gigantice din Manhattan, m-a impresionat luxul în care pot să trăiască unii și chiar mizeria în care se zbat alții. Acolo, într-adevăr, se vede diferența dintre cel care încearcă prin efortul

și recepții a unei biserici românești. Trebuie spus că astfel de săli au mai toate bisericile de acolo și, probabil, sint cunoscute și de alți artiști români care au trecut pe aici. Biserica a rămas și mai departe locul care-i adună pe românii din America. Pe undeva este și foarte dureros, căci românii sint singurii care nu au centre culturale în Statele Unite, asta în timp ce polonezii, ungurii, rușii, bulgarii, cehii, ca să mă refer doar la partea răsăriteană a Europei, au asemenea locuri unde se adună pentru spectacole, o dată, de două ori pe lună. Spre asta se tînde și în cazul nostru, dar probabil va mai dura. Astfel au ajuns foarte mulți dintre cei aflați în zonă să poată lua contact cu mine, pur și simplu.

Organizarea unui turneu, însă, mă gîndesc că a presupus un anumit efort. În contextul acesta a fost mai ușor sau s-a realizat cu dificultate?

— Șansa, să zic așa, pentru mine dar și pentru ceilalți colegi — Dan Spătaru și Doru Octavian Dumitru — a fost că ne-am întîlnit la New York. Doru știa unde sint în America, mi-a dat telefon și ideea de spectacol era ca și conturată. Unde se întînesc trei artiști nu poate ieși decît un spectacol. Deci, s-a luat legătura cu un impresar care mai lucrase anul trecut cu artiști români și acesta s-a arătat a fi foarte interesat. Ne-a contactat imediat și, stabilit un traseu ce cuprindea partea de sud a Canadei și nordul Statelor Unite, traseu pe care merg mai toți artiștii care vin din România. Am început turneul după mîci peripeții și am trecut granița spre Canada pe 9 februarie. Aici ni s-a alăturat pentru un timp și Ionela Prodan, diversificînd oarecum exprimarea noastră. Am pornit de la Toronto, ne-am oprit apoi la Hamilton, ne-am întors la Montreal, unde am pregătit spectacolul stînd la alți doi prieteni, Liviu și Mariana, doi oameni excepționali. Spectacolul s-a bucurat de succes și aici și la Kitchiner, așa încît a urmat o zi de relaxare în care am văzut Niagara. Intorcîndu-ne în S.U.A., am dat spectacole la Detroit, Chicago, Cleveland și New York.

La aceste spectacole a

venit doar public român sau s-a întîmplat să se răfăcească și cite un american prin sală?

— Din cite știu eu, doar public român. Că se nimerea să fie soțul sau soția americană, asta nu mai pot să știu, dar important pentru mine a fost că m-am adresat publicului român, cel care de fapt a și înțeles ce-am cîntat. Și au fost nu doar cei ce s-au stabilit în America ci, surpriză plăcută, au venit și cei ce se aflau în vizită la rude și care cu drag au participat la spectacolele noastre.

Cum ți s-a părut că au receptat mesajul pe care veneai să li-l aduci?

— Eu mi-am prezentat în fiecare spectacol o carte de vizită, tot ce-am făcut de la începuturile activității mele artistice pînă în prezent, incluzînd, bineînțeles, și colindele. Mi-am dat seama că aceasta a plăcut, nu spun mai mult dar, pentru a vă face o imagine, vă pun la dispoziție un ziar care apare în Canada, „Luceafărul românesc”. Important este și faptul că am luat legătura cu mai mulți organizatori care s-au interesat, m-au contactat și urmează să vină în țară în această vară să perfecteze cu mine niște spectacole pentru viitor, fie pentru toamnă, fie pentru la anul, depinde de timpul meu liber, dar și de înțelegerea pe care o vom avea. Acest turneu a fost ca o recunoaștere din care n-am putut să profităm material, dar, pentru viitor, cînd se preconizează alte turnee, cred că vom fi în stare să ne spunem punctul de vedere și să ținem la el, căci, acum, românii care au ieșit pe contracte au cîștigat prea puțin, deși lumea crede că un artist care a mers „afară” a devenit milionar. Nici pe departe! De regulă s-a profitat de artistul român, fără doar și poate, întocmai ca și acasă.

Crezi că sint create premii pentru o cunoaștere mai largă, dacă nu pentru o recunoaștere a valorilor românești din această zonă artistică? Vor putea pătrunde cîntăreții noștri în sfera de interese a întreprinzătorilor din marea afacere a spectacolelor?

— Din punctul acesta de vedere sint puțin mai pesimist. Stînd acolo patru luni mi-am dat seama că, de fapt, americanii nu au nevoie de absolut nimic. Ne dăm seama dacă ne gîndim că nu au prea imbrățișat valori din afara Statelor Unite. Spun asta în primul rînd pentru colegii mei, căci n-aș vrea să ne îmbătăm cu apă de ploaie. Ar fi păcat! E foarte greu de crezut că un cîntăreț din România poate să fie descoperit de un impresar care să vrea să facă din el mare vedetă „afară”. În primul rînd, e greu de depășit handicapul limbii. Apoi, investiția ar fi foarte riscantă și costisitoare pentru că, în America, vedeta este un produs care se fabrică pentru o piață care trebuie să-l absoarbă, aducînd un profit sigur. Și asta e clar, nici nu se discută! Sint cazuri izolate alea cînd un cîntăreț, să zicem, a fost descoperit de un foarte bun im-

(Continuare în pag. a IV-a)

A-Z OF HEAVY METAL THRASH AND HARD ROCK

DESTRUCTION. Grup thrash din Germania format în 1983. 7 discuri de atunci: un mini-LP intitulat „Sentence Of Death”, apoi „Infernal Overkill”, „Eternal Devastation”, „The Mad Butcher EP”, „Released. From Agony”, „Live Without Sense” iar în 1990 albumul „Cracked Brain”.

DIAMOND HEAD. Cel 4 din Stourbridge (West Midlands) s-au cunoscut la școală formând grupul acolo și continuând activitatea ca studenți. Primul disc a apărut la propria casă de discuri, cu titlul „Lightning To The Nations” care a atras atenția firmelor majore. Au semnat contract cu MCA în 1982. Stilul lor datează mult celor de la Led Zeppelin. Cu MCA au scos L.P.-urile „Borrowed Time” (1982) și „Night Of Swords” în 1983.

DICTATORS. Uneori erau considerați drept replica americană pentru Motor Head pentru că au trecut dinspre punk spre metal sau invers făcând să dispară granițele între ele. Au apărut la New York în plină explozie punk și new wave britanică, adică în 1975. Erau simpatici, cinici, nerușinați, cruzi, zgomotoși, feroci, strălucitori. Conduși de gigantul „Handsome” Dick Manitoba (vocal), alături de Andy Shernoff (bas și keyboards), Ross „The Boss” Funicello la chitară (a trecut apoi la Manowar), Mark „The Animal”

Mendoza (chitarist care a ajuns mai târziu la Twisted Sister) și Richie Teeter la tobe, The Dictators s-au lansat cu albumul „Go Girl Crazy” (reeditat anul acesta în Australia). De căutat

albumele „Manifest Destiny” (1977), „Blood Brothers” (1978) precum și „F-K'Em If They Can't Take A Joke” (1981 înregistrat în concert, care exprimă și gustul pentru umor al trupei). Manitoba s-a reîntâlnit cu Ross într-o formulă nouă, cu numele Wild Kingdom, care tocmai se pregătește de primele apariții în public și pe disc.

DIE KREUZEN. Grup american „hardcore” al anilor '80, nu se deosebește mult de Fugazi. Cel mai bun disc al lor, „Century Days”.

Al treilea album „Canterbury” i-a epuizat pe băieți și a dus la despărțire deși s-au făcut câteva tentative de salvare prin schimbări de componentă, care inițial a fost: Sean Harris (solist vocal), Brian Tatler (chitară), Colin Kimberly (bas) și Duncan Scott (tobe).

DIO. Grup format de către solistul american Ronnie James Dio (nume real Ronald Padovano - născut la 10 iulie 1949), după ce a părăsit trupa Black Sabbath în 1982. Alături de el s-a aflat și un alt coleg de la Sabbath, Vinnie Appice (tobe). La chitară, Rowan Robertson, la chitară bas Teddy Cooke, la keyboards, Jens Johansson. Ulterior, în locul lui Appice a venit Simon Wright. Schimbările de componentă n-au lipsit nici în cazul Dio, iar ultimele achiziții sînt cotate ca foarte inspirate, avînd în vedere valoarea lui Rowan (nu are încă 20 de ani), antecedentele lui Johansson (fost la Rising Force) și Wright (fost la AC/DC). Ca o ironie a soartei, specialiștii consideră drept cel mai bun al-

Ronnie James Dio

bum Dio, cel de debut, din 1983, „Holy Diver”. Să nu uităm că pe la Dio au mai trecut și Vivian Campbell, Craig Goldie, ș.a. La rîndul său Ronnie James a cîntat anterior la Rainbow. Ultimul L.P., cel din 1990, editat Warner Bros, este „Lock Up The Wolves”. În 1984 a apărut discul „The Last In Line” care s-a bucurat de o primire prea caldă ajungînd pe locul 23 în S.U.A. Un single extras, „Mystery” a atins locul 34 în Anglia. În 1985 a apărut albumul „Sacred Heart” iar în același an Dio s-a aflat în fruntea mișcării HearN'Aid, un supergrup metalic cu membrii de la Judas Priest, Quiet Riot. În 1987 „Dream Evil” a intrat în „Top 50”-ul american. Dio susține că sound-ul favorit este cel al tobelor puternice, chitarii cu forță și energie, fără balade! Ultimele date sînt culese dintr-o lucrare apărută în 1989 cu titlul „The Penguin Encyclopedia Of Popular Music” (1378 de pagini) la care am apelat, considerînd că informațiile despre Dio, în cele două surse anunțate erau prea sumare.

DREAD ZEPPELIN. Format în 1983 la Los Angeles cu membrii Tortelvis (vocal), Butman (chitară solo), Joe Zeppelin (chitară armonie), Carl Jah (bas), Fresh Cheese (tobe). Piese Led Zeppelin puse pe ritm reggae cîntate de un solist imitator al lui Elvis Presley (perioada banane, alune, sandwichuri mamut etc.). Album 1990, „Un-Led-Ed”.

DOGS D'AMOUR. „Sleaze/glam” rock din Marea Britanie pornit la drum în 1983. Album de debut un an mai târziu, „The State We're In” scos în Finlanda (țara celor de la Hanoi Rocks pe care-i admirau) și rămas fără efect. Abia în 1988, odată cu apariția discului „Error Flynn / King Of The Thieves” publicat mare l-a putut asculta. În acest an activitatea trupei conduse de chitaristul (și solistul vocal) Tyla, personaj straniu în peisajul rock, a devenit ceva mai intensă și promițătoare. Rămînem datori cu DOKKEN și THE DOORS pentru săptămîna viitoare!

A. PARTOS

(Urmare din pag. a III-a)

presar printr-un accident, într-o stație de metrou sau mai stiu eu unde, cîntînd în așa fel încît să-l impresioneze meritînd riscul încercării de-a scoate o vedetă. Se înțelege, chiar confectionat, fiecare star își asigură ascensiunea printr-o cultură muzicală solidă, printr-o pregătire variată și intensă. A trecut vremea cînd cu puțin puteai ajunge star. Rămîne, deci, ca noi să ne exprimăm în fața publicului de limbă română și asta nu-i puțin lucru, un astfel de auditoriu găsindu-se peste tot în lume. Un alt aspect, și revin astfel la turneul întreprins, ar fi că artistul din

România, și mă refer în primul rînd la cei ce s-au dovedit serioși, are de luptat și va mai avea încă, afară, ca și aici în țară, cu gustul publicului care an de zile a fost pervertit de altii care s-au prelat la un reperoriu ce a dereglat sistemul de apreciere al spectatorilor, puterea de a discerne între valoare și fals. Am înțeles că oamenii care îmi spuneau că a venit cutare sau cutare și a cîntat

din noi, pe care l-am avut și tot ce am creat noi cu bun gust și nu ki'sch-ul.

Acum, cînd putem călători, artiștii pot și ei lesi foarte des, chiar și în zonele cele mai îndepărtate, pînă în Statele Unite și Canada, pînă în Australia. Noi am mai avut o experiență cu o iesire masivă în partea de Moldovă instrăinată, în zona Chișinău, cînd la un moment dat

te totuși o înțelegere între acești organizatori de spectacole pentru a crea o ritmicitate firească în succesiunea prezentelor românești în această zonă. Îmi amintesc că atunci cînd ne aflam în turneu, exact după două zile, s-a întîmplat să sosească în aceeași localitate alți colegi de-ai mei. Deci publicul român din America a gustat unul după altul spectacolele care poate nu le-a lăsat timp

litate, arta fiind creată și cu spirii competiții.

În spectacolele pe care le-ai avut și în multele înfîlîrii prilejuite de ele cu oameni aparținînd comunității românești din acea zonă, ce impresii și-au lăsat confrății noștri?

— Spectacolele sînt într-adevăr și un bun prilej de cunoaștere. Destinul te urmărește, cred, oriunde te-ai duce pe glob, pretuîndeni. Dacă ai sanse sau nu depinde de conjunctură, de foarte multe aspecte ale existenței. Acolo am înțeles și oameni care s-au realizat, sufletește și material, dar și oameni care n-au reușit. Mi s-ar părea absurd ca toți cei care pleacă sau chiar toți cei de aici să fie foarte mulțumiți. Nu se poate și ar fi nefiresc. Posibilitatea de-a te realiza acolo este la fel ca și aici, dar e bine ca fiecare să-și dea seama care este potențialul său, pentru a lua o hotărîre singur. Oricum, măcar asta o putem face noi, artiștii, să aducem la unison măcar pentru cîteva clipe simțirile acestor oameni cu destine atît de diferite. Dar pentru mine, ca să răspund unor zvonuri care au circulat în sensul că aș fi rămas pe acolo și nu mă mai întorc, vreau să spun că, deși America m-a fascinat și mi-am apropiat-o inimii, ființa mea spune că am nevoie mult mai mult de spiritul omului de aici, de cei ce-mi iubesc muzica, pentru că și ei au nevoie de mine mai mult ai decît aiurea.

CONSTANTIN DRAGOMIR

„Un artist la nivel de star este ceva de neatîns”

at piese cu iz sîrbesc sau de mahala, adică absolut orice în afară de cartea sa de vizită și nu cred că n-ar fi avut ce să prezinte, dar probabil s-au urmărit niște interese materiale. Și zic încă, nu cred că pentru un număr de spectacole și pentru un venit, indiferent cît de mare, trebuie să te pretezi, dacă îți la statutul tău de artist, să profanezi ce ai făcut pînă atunci și ai realizat poate într-o viață întreagă. Deci, e clar avem de luptat pentru a readuce în gustul publicului firescul

s-a simțit la nivelul publicului o saturație. Crezi că acest pericol planează și asupra zonei americane?

— Mă bucur că mi-ai pus întrebarea asta. Exact ce s-a întîmplat în Basarabia anul trecut e pe cale să se repete dincoace, un fenomen de saturație. Și asta o spun, tot așa, ca să înțelegă foarte mulți. Sînt cîțiva impresari care caută să profite probabil de pe urma acestor deschideri ce face acum posibilă o deplasare fără probleme. Cred că ar trebui să exis-

suficient să disece, să gîndească și să aprecieze ce s-a întîmplat cu două zile înainte. A fost pus în fața altei reprezentări de o altă factură, creată de alt impresar și mi se pare nefiresc. Oricum, e posibil ca din așa multe spectacole care se perindă cei prezenți în săli să aleagă, să facă o selecție, o radiografie finală după un an și să se rezume la trei-patru-cinci artiști care i-au impresionat mai mult și pe care o să doarească să-i revadă. Fiindcă normal, nu putem fi toți la ega-

răspundem dacă sintem în stare

ADRIAN LUPULESCU (Hunedoara). Tristă vestea refuzului „doamnei de la ghișeu” privind abonamentul. Unele greșeli, la care te referi, există și par a fi inevitabile în presa lumii. Spun asta pentru că am găsit destule în reviste străine. Totuși cea pe care o semnalezi nu-i greșală! George Michael și Andrew Ridgeley au cântat împreună la Festivalul de la Rio din ianuarie 1991! Fotografia era din acest an! În legătură cu procurarea muzicii, ai la Deva citeva surse foarte bune, iar dacă nu reușești mă anunți și găsim o soluție. Deocamdată problema benzilor a devenit atât de acută încât n-aș îndrăzni să-ți promit ceva. În curând se va face un miting al celor care au magnetofone și nu le mai pot folosi pentru că nu mai importăm benzi!

IRINA OPRISAN (București). Portretul lui Richard Gere este pregătit și-și așteaptă rindul. De altfel va fi o reluare, căci în numărul 4 al revistei a apărut și pe copertă. La pagina 5-a era prezentată pe scurt activitatea sa (e drept, cu multe scăpări de ordin tipografic). Dacă nu ai numărul respectiv îl pun la dispoziție. Dacă nu

Andrei Partoș

10 titluri. Despre Queen găsești date în numărul 11 cu precizarea că e un grup și nu un solist!

FAUSTO FObIUS (Suceava). Ai uitat că titlul rubricii nu mă obligă să răspund mereu. Uneori nu știu, alteori nu pot și foarte rar (când e cazul unor provocări lansate de persoane total rupte de domeniu) nu vreau! Iată, solicit și eu adresele revistelor „Extaz” din Oradea și „Kromm” din Bacău. Când le primesc le vei avea și tu. Pentru că dorești să primești revistele „Rock”, „Puls 4” și „Rockmania 2” ca și componența grupului Wermacht, cred că e bine să-ți public adresa: **Bogdan Ungureanu**, str. Ion Neculce nr. 6, bl. A 23, ap. 6, Suceava, cod. 58 000. Succes.

CARMEN MARIN (București). Bine ai venit printre prietenii revistei! Cu rămasul în Franța n-ai nimerit-o. Ei au vrut, eu am refuzat. Aveam o

tificate. Cererile către colegii de la sport au ajuns la destinație și te pot asigura că s-au pus pe treabă. Pentru că în cazul Skid Row au mai fost amânări, voi reda acum un prim material dintre cele care vor constitui portretul grupului. Un interviu publicat în „Hit Parade” în martie 1990 cu solistul vocal **SEBASTIAN BACH**.

— Unele întrebări sînt adunate de la fanii tăi, așa că s-ar putea să-ți pară ciudate. Ce te-a determinat să ajungi în lumea rock-ului?

— Am cîntat în coruri bisericești. Toate discurile mele cu Led Zeppelin sînt ale lui tata. I le-am furat din colecție. Am fost crescut cu muzică nu ca cei care descoperă muzica așa deodată.

— Știau părinții tăi ce-ți doreai să devii?

— Habar n-aveau. Voiau să fiu fericit și atît. De la 13 ani n-am stat acasă. Visam să devin vedetă rock iar noi trăiam într-un orașel mic. Am plecat la Toronto. Cred că primul care mi-au plăcut în special au fost Jim Morrison, The Young Rascals și The Lovin Spoonful. Pe aceștia îi ascultam chiar la 5-6 ani. Apoi și Elton John, Rod Stewart. Asta ascultau ai mei acasă. O vreme m-am fixat la Kiss și mai tîrziu la Van Halen. Mare influență au avut și Mötley Crue. Nu voi putea răspunde niciodată la întrebarea: care-i grupul favorit?

— Care-s alte genuri plăcute?

— „Another World” și „Santa Barbara” două opere de săpun („soap opera”) care mă amuză teribil. Cînd am cîntat la Los Angeles am fost vizitați de Steve Vai, David Coverdale care venise cu Tawny Kitaen. Pe ea o văzusem într-o astfel de operă. Am fost emoționat s-o cunosc. Dar și băieților le-am spus că ei sînt „influențele mele majore”!

— Pe cine consideri cea mai „sexy” femeie în lumea show-ului?

— Cred că Jon Bon Jovi ar trebui să fie dacă...

— Ce nu suporti?

— Multe. Un „eyeliner” (creion de ochi) neascuțit așa încît îți intră lemnul în ochi, guma din gură scapă uneori la repetiții, în păr și e groaznic ca și atunci cînd mi se agață brățările.

— Cînd erai puștii, aveai eroi favoriți?

— Eram mort după cărți comice, X-Man, Spiderman chiar și Superman.

— Cele mai ciudate solicitări din partea fanilor?

— Unul mi-a cerut autograf pe certificatul lui de naștere. Tipul avea 29 de ani. Nu l-am refuzat. Altul mi-a dat 20 de \$ pentru semnătură. Eu i-am oferit 3 semnături, dar să-mi dea cei 20 de \$ de care aveam nevoie ca să inghit ceva. Amin-doi am fost mulțumiți.

— Unde ai dori să ajungi Skid Row peste 5 ani?

— Vom cînta. Eu voi avea doar 26 de ani așa că am multe de făcut! Într-o altă ediție vei găsi un material mai proaspăt, din ianuarie 1991.

ADINA IANCU (București). Răspunsul de mai sus era și pentru tine. Krypton au plecat la Mamaia, dar am înțeles că nu vor lipsi pe 1 iunie de la concertul de lingă Palatul Copiilor. Interviul sugerat l-am și făcut cu Dragoș Docan. Poză separată cu solistul vocal nu am, dar te vei mulțumi cu cea a grupului.

MARIAN TUDORICĂ (București). Îți mulțumesc pentru oferta de ajutor pentru emisiune! Deocamdată „echipa” de public-relation este completă dar vine vara... La primul număr pe care l-ai scris mă poți găsi seara între 20-22. Te voi cita pentru cine întreabă: „Cred că dacă renunțați la dedicații, vor renunța și ascultătorii la emisiune”. Aștept și alte opinii, poate nu gîndește toată lumea așa.

GABRIEL POPESCU (Sinaia). Veți mai avea știri despre AC/DC, iar eu le aștept pe cele promise despre grupul vostru, Cobra!

Sebastian Bach

vei fi mulțumită, vom avea un alt material ceva mai extins. La top poate participa oricine începînd de oricînd. Din suma opțiunilor personale se naște clasamentul revistei, publicat bilunar. Poți propune și alte melodii decît cele care figurează deja în cele 4 liste.

BARBU MATEI (Timișoara). Numărul 14 îl vei primi curînd. Pentru a participa la top va trebui să așezi în ordinea preferințelor tale cele 5, respectiv

revistă de făcut, nu? Portretele propuse le notez în public pentru a te asigura că vor veni, deși toată lumea se grăbește: U2, Yes, Simple Minds, Led Zeppelin, Pink Floyd, The Animals, Frank Zappa. Ai dreptate, un interviu cu Moșu Pittiș se cuvine. Va fi după 1 iunie. Cu difuzarea sîntem la fel de neputincioși ca și tine.

LOREDANA HELMIS (Brașov). O bună parte dintre propunerile tale sînt absolut jus-

POP Rock

Cronica discotecilor

La „Cominpres” să tot ascuți Sadness!

Mă știți pe mine: am, n-am ce face, într-o așa, prin discotecă. Intimplarea a făcut ca deunăzi, să pătrund într-una la Olimp ■ Ei bine, exact cum vă spun, pătrundeam într-una, mereu pătrundeam și nu mai ajungeam o dată la mijlocul ei. ■ Ceea ce știți voi despre existența unui Club Francez la parterul hotelului „Belvedere” din Olimp, nu mai e valabil. În cepînd cu acest sezon, clubul poartă numele „Cominpres”. ■ Firma asta n-are nici o legătură cu presa, însă e una din cele mai grozave de pe la noi. Cumpără tot ce se poate. Numai în discoteca de-aici a investit 3 800 000 lei. ■ Totuși, intrarea costă doar 25 de lei. Iar o cafea „Cominpres” e 15 lei și o limonadă tot atît. Ce să mai vorbim de o șampanie care face exact 223 lei? Mai bine o bem! ■ Noapte de noapte, D.J.-ul Sergiu Andu trimite spre boxe, la un moment dat, un TOP 10 al melodiilor preferate de clienți. Eu am avut parte de London Beat pe primul loc ■ Fiind o discotecă cu vedere la mare, „Cominpres” e localul preferat al tinerilor români Răducioiu, Hagl, Balint, Dan Petrescu ■ Dl. Horia Opran, patronul firmei internaționale de mare forță care e „Cominpres”, între construcția unui cămin de orfani la Nămești (Argeș) și deschiderea unui magazin, mai trece și pe la Olimp, unde își face timp și declară: „Fac totul din suflet. Sînt un om religios, cred în Dumnezeu și mă rog tot timpul. Pentru că mi-a dat această forță, cred în EL!”.

DAN DIACONESCU

SCORPIONS

WIND OF CHANGE

I follow the Moskva / Down to Gorky Park / Listening to the wind of change / An August summer night / Soldiers passing by / Listening to the wind of change, The world is closing in / Did you ever think / That we could be so close / Like brothers / The future's in the air / I can feel it everywhere / Blowing with the wind of change. Take me to the magic / Of the moment / On a glory night / Where the children of / Tomorrow dream away. Walking down the street / Distant memories / Are buried in the past forever / I follow the Moskva / Down to Gorky Park / Listening to the wind of change. Take me to the magic / Of the moment / On a glory night / Where the children of / Tomorrow Share their dreams / With you and me / Take me to the magic / Of the moment / On a glory night / Where the children of / Tomorrow dream away / In the wind of change. The wind of change / Blows straight into the face of time / Like a stormwind that will ring / The freedom bell / For peace of mind / Let your balalaika sing / What my guitar wants to say. Take me to the magic / Of the moment / On a glory night / Where the children of / Tomorrow rrow share dreams / With you and me / Take me to the magic / Of the moment / On a glory night / Where the children of / Tomorrow dream away / In the wind of change.

LEGENDĂ ȘI ADEVĂR

La un moment dat, cind petrecerea era in toi lui John Lennon i s-a făcut cunoștință cu Ken Partridge. „Tu ai făcut toate acestea?” a întrebat John. Fiind foarte impresionat de ambient, John l-a rugat să vină a doua zi la Weybridge pentru a discuta câteva amănunte despre decorarea noii lui case. Brian l-a însoțit pe Ken pentru a „supraveghea” evenimentul. Au făcut împreună cu John și Cynthia turul casei. Cynthia a trecut imediat în defensivă față de strălucul care urma să îi redecoreze casa, dar ca de obicei nu a spus nimic. După foarte puțin timp Partridge și-a expus viziunea asupra decorării interio- rului, care era foarte apropiată de planurile sim- ple ale Cynthiai. El a sugerat să dărime cîteva pereți la fiecare etaj și să transforme casa cu 27 de ca- mere într-una mult mai confortabilă cu doar 18. John și-a manifestat dorința de a plasa în noua casă cea mai modernă instalație stereo-spațială și aparatul de bucătărie de ultimă oră. Partridge i-a sugerat să reamenajeze bucătăria pe mai multe ni- veluri, cu platforme rabatabile. În cîteva minute se stabilise totul. John a insistat ca proiectul să fie gata desenat în 36 de ore pentru a-l putea vedea înainte de plecarea în Statele Unite, iar Partridge a lucrat împreună cu un asistent în ziua respectivă și noaptea care a urmat. A doua zi, o serie de desene însoțite de indicații asupra culorilor și fabricilor de unde puteau fi procurate au fost puse la dispoziția familiei Lennon. Cynthia a fost „dărîmată” la ve- derea proiectului; toate planurile ei se ruinaseră. Singurul lucru pe care îl putea reproșa lui Ken, și care era în favoarea ei, era că ea una știa să de- seneze mai bine.

John i-a dat lui Partridge „un cec în alb” în ceea ce privea cheltuielile. Avea doar două mici dorințe: ca tablourile colegilor săi de la Liverpool Art College să fie expuse în dormitoare și ca pianul de la mă- tușa Mimi să-și găsească un loc adecvat în camera de muzică. John susesse că va lipsi două luni, iar Partridge a întrebat ce ar trebui să facă dacă se vor- ūi probleme. Să se consulte cu Cynthia? John a spus: „Nu o întreba pe ea. Ia tu deciziile”. A doua zi John a plecat în America. Cynthia stătea în fața ușii cu Julian în brațe și plîngea, cînd soțul ei a dispărut în limuzina care urma să îl ducă la aero- port. Apoi a intrat în casa în care lucrau de zor muncitorii, ea fiind exilată într-un mic apartament pentru servitori de la mansardă în timp ce restul casei se afla cu susul în jos și fără posibilitatea ca

ea să exercite vreun control. Lucrările au durat a- proape un an.

x x x

Dacă ar fi să fie caracterizat primul turneu al Beatles-ilor în America, caracterizarea nu ar putea suna decît așa: un sunet, un lung sunet acut, un zbirat continuu, din momentul în care avionul a atins pista din San Francisco, pe 18 august, și pînă la plecarea lor, patru săptămîni mai tîrziu. Erau țipete ale unor fete isterice, urletele unor aparate imprumutate de fani de la Lockheed Electra, șule- ratul sirenelor mașinilor și motocicletelor de poliție care îi escortau și extazul manifestat în mulți deci- belii ai altor fete care îi așteptau pe străzi, în holuri de hotel sau în săli de spectacol. Deși speraseră să vadă cîte ceva din America, tot ce reușiseră să vadă erau locurile din spate ale limuzinelor, apartamente de hotel dezinfectate, mincăruri controlate, de la room-service, pe care le împărțeau cu ziaristi agre- sivi și disc-jockeys cu gură mare, cabine umede sau vestiare de la stadioane.

Neil Aspinall povestește: „Eram atît de obosiți că nu-ți doreai altceva decît să te întinzi undeva și să dormi. Nimeni nu a vrut să înțeleagă cu ade-

vărat cit de groaznic a fost. Nu eram dorți în nici un hotel, poliția voia să ne știe cit mai curînd ple- cați din oraș. Pe urmele noastre, suflîndu-ne apro- pe în ceață, se aflau impresarii locali, proprietarii stadioanelor sau ai echipelor atletice din oraș, șerifi cu soțiile și copii lor, toți solicitînd autografe oricînd le venea cheful.”

Echipa care făcuse deplasarea era relativ mică. Toate aranjamentele americane de la hotel pînă la transport, fuseseră intermediare de agentul lor a- merican, Norman Weiss, de la GAC. În afară de Neil Aspinall și Mal Evans, obișnuiții turneeilor, se mai afla Derek Taylor pe care Brian îl angajase ca asistent particular și purtător de cuvînt în relațiile cu mass-media.

Beatles-ii au cîntat doar pe cele mai mari sta- dioane din acea „țară a tuturor posibilităților”. În acest mod organizatorii puteau „împăca” prețul cer- ut de Brian pentru băieții lui cu prețul scăzut al biletelor și cererea imensă de bilete, mulțumînd astfel formația Beatles și pe fanii săi.

Brian ceruse anticipat, între 25 și 50 de mii de dolari, cash, pentru fiecare apariție, plus peste 50 la sută din profit după aceea, procentul depinzînd de mărimea stadionului. Cu toate că prețul era nemaî- întîlnit pînă atunci, organizatorii se întreceau în a le asigura contracte. În final, anumite stadioane și anumiți organizatori fuseseră preferați pe baza ace- lei legendare „genți diplomat maro” despre care am mai vorbit. Turneul s-a transformat într-un catalog al superlativelor incredibile. La Cow Palace din San Francisco, în seara de debut a turneului, șoferul limuzinei nu a demarat suficient de repede de pe rampa stadionului, iar mașina în care se aflau cei patru a fost asaltată de adolescenți isterizați. Din pricina greutății celor care se cățăraseră, capota a început să se rupă, băieții aflîndu-se înăuntru. Doar datorită acțiunii rapide a organelor de pază ale sta- dionului băieții au putut fi evacuați în timp util și incredința unei ambulante, într-o precară secu- ritate, ambulanță ocupată deja de cîteva marinari beți, care provocaseră incidente în timpul specta- colului.

În acea noapte, fanii trup și suflet ai formației au stat de veghe în saci de dormit sau pe scaune pliante, pe strada de sub ferestrele hotelului Hilton. Mulțimea care înconjură hotelul a scandat și a urlat atît de tare ziua și noaptea, încît o turistă bătută și prădată a strigat în zadar după ajutor, căci nimeni din hotel nu a auzit-o. Pe 20 august au concertat la Convention Hall din Las Vegas, iar pe 21 la Municip- al Stadium din Seattle, unde o fată, cățărîndu-se pe o schelă a scenei, sus de tot, pentru a-i vedea mai bine pe idoli ei, a căzut grămada la picioarele lui Ringo. Pe 22 s-au aflat pe Empire Stadium din Vancouver, Canada, iar pe 23 au dat un concert triumfal la Hollywood Bowl, unde prosoapele pe care le-au folosit în timpul spectacolului pentru a se șterge de transpirație au fost tăiate în mici pătră- țele-souvenir și brevetate pentru a fi vindute. Ziua de 26 august i-a găsit la Denver, pe Red Rock Sta- dium, 27 la Gardens în Cincinnati, unde Brian a dis- părut o zi și o noapte, absentă care a provocat mare anxietate atît compatrioților, cît și autorităților.

Și asta nu era nimic în comparație cu noaptea de la Indianapolis cînd a dispărut Ringo Star și care a apărut doar cu cîteva secunde înainte de începerea spectacolului de la State Fair Coliseum. Adevărul despre această dispariție a fost dezvăluit mult mai tîrziu. Ringo nu dormise de trei zile și trei nopți, stimulat de „purple hearts” (inimi purpurii), table- tele cu amfetamine care înlocuiseră Prellys, cu alte cuvînte. A întretîne capacitățile fizice și psihice era absolut necesar, atît pentru băieți, cît și pentru Brian pentru a face față solicitărilor infernale de obositoare. Încă din Anglia, începuseră să folosească aceste tablete în doze mari, în timp ce altele erau procurate de pe piața neagră de Mal Evans, cu aju- torul organizatorilor de concerte din orașele unde se aflau, Beatles-ii erau într-un rulaj psihic perman- ent, „conectați” puternic la cea mai înaltă tensiune, apoi artificial calmați cu galoane de scotch și cocaină.

În noaptea respectivă cel mai „atîns” de viteza derulării vieții a fost Ringo, care l-a spus lui Neil Aspinall că fugise din hotel, pentru a se sinucide. Nu s-au îngrijorat pînă a doua zi dimineața. Puțin înainte de concert panica ajunsese la paroxism, dar Ringo a sosit doar cu cîteva momente înainte de a urca pe scenă, însoțit de doi soldați. Ringo părea a nu fi părăsit hotelul de mai mult de 15 minute cînd acei doi tineri l-au acostiat și s-au oferit să-l conducă.

GABRIELA ȘEICARU

— Va urma —

ROCH VOISINE

ne povestește despre dragostea sa

Înainte de primul său mare turneu — din Franța — Roch Voisine, dorind să fie cit mai aproape de fanii săi, a acordat un interviu revistei franceze „Podium” în care „mărturi- sește tot”. Deci...

„Sînt un om normal”!
„Este adevărat, am dorit mult să vă mulțumesc pentru încre- derea pe care mi-ați arătat-o în

urmă cu mai bine de un an. Sînt onștient că succesul este ceva efemer... Dacă mă las pe o ureche, totul se termină. În- tre mine și voi există mai mult decît o relație simplistă, ceva mult mai profund. Sînt ferit- cit că fac ceea ce-mi place. De îndată ce ajung acasă, nu mai sînt cîntăreț. Sînt un bărbat, ca și ceilalți, care trăieș- te cel mai simplu din lume! A

devenit un lux a putea, în mo- dul cel mai natural posibil, să citești, să ascuți muzică, să hoinărești pe străzi, să-ți vezi prietenii... Ajunge! Rămîn un om normal chiar și cînd cînt la Bercy. Încearcă să citești cit mai multe dintre scrisorile voastre. Îmi face o deosebită plăcere să știu că vă pla cîntecele mele, că mă considerați printre prie- tenii voștri, confidentul vostru. În tot acest fenomen mediatic care mă înconjoară, am uneori tendința să uit de cîntec. Scri- sorile de dragoste reprezintă un foarte mare procent”.

„Sînt mereu îndrăgostit”!
„În anturajul meu există deo- potrivă bărbați și femei, dar cele mai multe confidente ale mele au fost întotdeauna fe- meile. Nu neapărat aventuri de altfel... am avut și aventuri dar și prietene adevărate că- rora le-am putut spune mul- te lucruri complexe și profun- de. Îmi place mult să seduc, e sigur! Probabil că omul este deopotrivă seducător și artist... Sînt mereu îndrăgostit, în fie- care zi, dar rămîn celibatar. Se poate că meseria este cea care mă dirijează spre femeile din viața mea. Sînt foarte exigent în toate domeniile și deci și cu femeile; se poate că asta mă face insuportabil. Pentru mine este mult mai simplu să cînt dragostea decît să vorbesc des- pre ea. Mă sînt mult mai bine cîntînd cuvintele de dragoste unei fete pe care o invit la restaurant pentru a-i face o de- claratie de dragoste. Știu că fe- meile iubesc complimentele, dar mie îmi fac mult rău...”

„Linște, v-o prezint pe Darlin”
„Mulțumesc încă o dată pen- tru primirea formidabilă pe care ați rezervat-o ultimului

meu „single” — „Darlin”. Do- riți să știți mai multe despre „Darlin”? Ei bine, este un cîntec care mi-a fost propus cu un text în limba engleză. Mi-a plăcut mult și, împreună cu un coleg, l-am rescris în franceză. Totul este scris în acest cîntec... care ne povestește despre o americană de care eu sînt îndrăgostit. O fată care poate

apărea un pic snoabă, dar care, în final, este, cu adevărat, de- bordantă. Clipul pune bine în evidență transformarea acestei fete al cărei adevărat prenume nu vi-l dezvălui. Ea se numeș- te „DARLIN”!... Da, este încă o istorie autobiografică de alt- fel nu prea veche...”

ORLANDA DELADI

BOURGES '91

Jacques Higelin și Holograf, pe scenă la Bourges, în 1990

Cu acordul colectivului am ajuns la concluzia că merită să prelungească relatările de la Bourges din mai multe motive. O serie de fapte constatate acolo ne pot fi folositoare; multe personalități ale genului ne pot interesa; îi va bucura pe cei

cu cei 11 ani vechime, cu texte des atacate de presa britanică, au plăcut la Bourges tocmai datorită tentei heavy care i-a încălzit pe spectatori (acum când la noi plouă de nu știu cite zile pot spune că retrăiesc atmosfera festivalului). Ciudat a fost

Personne și cei 6 muzicieni care l-au acompaniat ne-au oferit o adevărată istorie a blues-ului, cu texte proprii, cu intervenții jazzistice, cu demonstrații de virtuozitate foarte apreciate de sala plină până la refuz. (Mă gindeam că Adi Ordean, Florin

Visavis

de acolo când vor vedea 3-4 numere ale P.R.&S cu acest subiect; voi fi trimis și altă dată pentru că îmi justific deplasarea prin varietatea de materiale culese. Azi mă opresc doar la câteva date notate, pentru că am înțeles de la Dl. Florea că n-avem prea mult spațiu. ● Elevii unui liceu profesional din sudul Franței au editat în fiecare zi o foaie a festivalului, „Le Mur” (Zidul) cu opinii de la participanți, programul zilei, scurte cronici. ● Ca și anul trecut, firma „Mariboro” a fost reprezentată de un stand permanent și două blon-de greu de descris. Ca tinăr nefumător eram la un pas... dar sfatul medicului a învins. ● Ediția din acest an a avut o tentă autohtonă marcată grupind chiar artiști străini cu domiciliul în Franța. Apariția rapp-ului autohton pe scena de la Bourges a incitat la comentarii ● *Treponem Pal*, trupă „hardcore” din Paris, a obținut un contract cu Roadrunner Record. „Muzica lor este de o violență auditivă fără compromisuri” — afirma presa festivalului. ● O noutate: „La Cité Rock”. Este vorba de concerte în aer liber realizate în colaborare cu tinerii din diferite cartiere care, implicându-se astfel, deprind această meserie pentru a se descurca apoi și singuri. În fiecare cartier au avut loc mici spectacole pe stradă. Proiectul „Cité Rock” există de 2 ani, dar acum s-a aplicat în premieră cu sprijinul organismului „Réseau Printemps” (rețeaua organizatorilor funcționează pe tot parcursul anului). Concertele promovează grupuri locale dornice de afirmare și cite un invitat dintre tinerii prezenți la edițiile anterioare (Nao Faz și Zebda au cântat în 1990 la secțiunea „Découvertes”, iar acum au fost prezenți ca oaspeți ai Municipalității). ● *New Model Army*,

pentru multă lume faptul că grupul englez a cântat în deschidere pentru mai vechile noastre cunoștințe, *Les Satellites*. Aceștia n-au dezamăgit cucerind publicul de la prima piesă, „Les Américains”, marele lor hit, după care relația scenă-sală a fost perfectă. ● *Paul*

Ochescu sau Nuțu Olteanu pot sta oricând alături de un chitarist ca foarte respectatul și apreciatul Paul!). ● Finalul poeziei, inclusiv un portret *Patrick Bruel* în concert, săptămîna viitoare.

A. P.

Jimmy Somerville

TOP TOP TOP 30

CURIERUL NATIONAL

Incepem cu arhicunoscutul top „Bravo” (valabil pînă la 28 mai).

1. Joyride — Roxette, 2. Wind Of Change — Scorpions, 3. Zehn kleine Negerlein — Time To Time, 4. Secret Love — Bee Gees, 5. Should I Stay Or Should I Go — The Clash, 6. Rhythm Of My Heart — Rod Stewart, 7. No Coke — Dr. Alban, 8. Where The Streets... — Pet Shop Boys, 9. Just The Way It Is, Baby — Rembrandts, 10. One More Try — Timmy T... 14. Here We Go... — C&C Music Factory... 23. Senza Una Donna — Zucchero & Paul Young, 35. How To Dance — Bingo Boys... 40. Couple Days Off — Huey Lewis.

- LP-HITS („Bravo”). 1. Joyride — Roxette, 2. Greatest Hits — Eurythmics, 3. Real Life — Simple Minds, 4. Vagabond Heart — Rod Stewart, 5. High Civilization — Bee Gees, 6. Auberge — Chris Rea, 7. Flashpoint — The Rolling Stones, 8. Liebe ist... 2 — Flippers, 9. Crazy World — Scorpions — 10. Wicked Game — Chris Isaak.

- BEST SELLING METAL L.P.'s („Circus” din S.U.A., 31 mai 1991). 1. Shake Your Money Maker — The Black Crowes, 2. Five Man Acoustical Jam — Tesla, 3. The Razor's Edge — AC/DC, 4. Empire

Your Life — The Banderas, 9. Rockin'Dance — Joy Salinas, 10. Oggi un Dio non ho — Raf.

- TOP 10 (Marea Britanie). 1. The Shoop Shoop Song — Cher, 2. Gypsy Woman — Crystal Waters, 3. Promise Me — Beverly Craven, 4. Last Train To Trancentral — The KLF, 5. Painted Love — Soft Cell, 6. Touch Me — Cathy Dennis, 7. I Wanna Sex You Up — Colour Me Badd, 8. Sailing On The Seven Seas — O.M.D., 9. Baby, Baby — Amy Grant, 10. Senza una donna — Zucchero & Paul Young.

- NETWORK UK TOP 50 — (intrări interesante după 11 mai). 21. Fading Like A Flower — Roxette... 35. Anastasia — T99... 38. The Other Side Of Summer — Elvis Costello... 39. I Say Yeah — Secchi Feat. Orlando Johnson... 42. Dalliance — The Wedding Present... 44. Devil's Toy — The Almighty, 45. Another Sleepless Night — Shaw Christopher, 46. Feel Like Change — Black, 47. Her — Guy, 48. You're In Love — Wilson Phillips... 50. Take It — Flowered Up.

Peste două săptămîni vom constata unde au ajuns piesele intrate direct în topul Marii Britanii.

- FILM BOX OFFICE (din „New Musical Express”). 1. Sleeping With The Enemy 2. Highlander 3. Dances With Wolves.

- Queensryche, 5. Damn Yankees — The Damn Yankees, 6. Ritual De Lo Habitual — Jane's Addiction, 7. A Little Ain't Enough — David Lee Roth, 8. Trixter — Trixter, 9. Flesh & Blood — Poison, 10. Cherry Pie — Warrant.

- TOP 5 SINGLES. (Tot cel american, din domeniul HARD). 1. Waiting For Love — Alias, 2. Signs — Tesla, 3. If You Needed Somebody — Bad Company, 4. I Saw Red — Warrant, 5. Deeper Shade Of Soul — Urban Dance Squad.

- HITPARADE (Austria). 1. Joyride — Roxette 2. How To Dance — Bingo Boys 3. Secret Love — Bee Gees, 4. No Coke — Dr. Alban, 5. The One And Only — Chesney Hawkes, 6. Crazy — Seal, 7. Rhythm Of My Heart — Rod Stewart, 8. The Shoop Shoop Song — Cher, 9. Sister Soul & Mrs. Beat — Beat 4 Feet, 10. Should I Stay Should I Go — The Clash.

- HIT PARADE (Italia). 1. Se stiamo insieme — R. Cocciantè, 2. Let There Be Love — Simple Minds, 3. Joyride — Roxette, 4. Gli altri slamo noi — U. Tozzi, 5. Where The Streets... — Pet Shop Boys, 6. Spunta la luna... — Bertoli/Tazenda, 7. Perché lo fai — M. Masini, 8. This Is

4. Quick Change 5. Awakenings 6. White Place 7. Green Card 8. Scenes From A Mall 9. Look Who's Talking Too 10. King Ralph

- PRIN DISCOTECILE DIN ITALIA (Revista „DISCOTEC”). MILANO (Wimpy Music). 1. Rock The House — West Bam, 2. Soto Macho — Black Dilemma, 3. Forever — Directional Force, 4. Vol. 2 — Space Trax, 5. Syndrome — D.F.A.

- HIT 50 MIX (cele mai vîndute). 1. Think About — D.J. Feat. Stefy, 2. Just Get Up And Dance — Afrika Bambaataa, 3. I Need You (remix) — 49 ers, 4. Gonna Make You Sweat — C&C Music Factory, 5. Sadness Part I — Enigma.

La muzica de dans, revin produsele italiene, care confirm afirmațiile lui Alan Jones (realizatorul topurilor din „Record Mirror” și „Jocks”) au 28 de titluri printre primele 200 de clasate în Marea Britanie (sfîrșitul lunii aprilie, începutul lunii mai). Intrăm în sezonul estival, nevoia de dans în creștere vertiginosă!

D.J.